Lebo veď ani Syn človeka neprišiel nato, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoju dušu ako výkupné za mnohých
Marek 10:45

Plný milosti, pravdy a slávy

Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista
2. Korintským 4:6

Rozjímať nad osobou Ježiša Krista, Pána a Spasiteľa, patrí k tým najužitočnejším a najlepším veciam patriacim k nášmu pozemskému putovaniu. V jeho tvári vidno svetlo poznania slávy Božej. V ňom sa zjavila plnosť Božstva telesne. Pritom toto poznanie nie je len vecou rozumového rozjímania, ale je to aj duchovné rozlišovanie, ktoré Boh dáva prostredníctvom Svätého Ducha.

Ježiš Kristus je odbleskom Božej slávy a obrazom jeho podstaty (Židom 1:3). V ňom, vtelenom Slove, prebýva celá plnosť Božstva telesne (Kolosenským 2:9). Pretože my sme nemohli vystúpiť k Bohu, On zostúpil k nám. „A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu“ (Ján 1:14). . Žiť preto, aby som poznal jeho a moc jeho vzkriesenia (Filipským 3:10) a dospieť v plné poznania Syna Božieho, k miere dospelosti plnosti Kristovej (Efezským 4:13), je dobrá túžba veriacich v neho. Poznanie, ktoré o ňom dáva Svätý Duch skrze Písmo, by sme mali uprednostňovať pred každým iným chápaním a poznaním a pokladať

všetko za stratu pre zvrchovanosť známosti Ježiša Krista (Filipským 3:8). Kristovu slávu môže veriaci teraz vidieť vierou a potom vo večnosti už tvárou v tvár (1. Korintským 13:12). Niet skutočného oddychu pre myseľ a pokoj pre dušu, kým človek nespočinie v Kristovi (Matúš 11:28-30). Jedine Kristus môže uspokojiť naše srdcia a vtedy naša bytosť prehovorí slovami žalmistu: „Koho by som mal na nebi? A popri tebe nemám v nikom záľuby na zemi!“ (Žalmy 73:25). Bez Krista nemáme nikoho ani v nebi a v skutočnosti nikoho ani na zemi.

Predtým, ako Otec poslal Syna, Boh človeka podriadil pod zákon, aby človek spoznal svoju hriešnosť a vinu. Mojžišov zákon ukázal, že človek je bezbožný, hriešny a slabý naplniť Božie ustanovenia (Rímskym 5:6; 8:3) a je nepriateľom voči Bohu (Rímskym 8:7).

Zákon človeka odsúdil: „ako je napísané: Nieto spravodlivého ani jedného; niet toho, kto by rozumel, niet, kto by vážne hľadal Boha; všetci sa odchýlili, napospol stali sa neužitočnými; niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“ (Rímskym 3:10-12). Boh však poslal svojho Syna, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život (Ján 3:16). „Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho“ (Ján 3:18) a rovnako „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Ján 3:36).

Nezvládame sami svojou silou naplniť spravodlivé Božie požiadavky vyjadrené v zákone, ale v Božej milosti je jediná nádej pre hriešnikov a tej sa nám dostalo a dostáva v Ježišovi Kristovi, lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista (Ján 1:17). On bol plný milosti a pravdy (Ján 1:14). Preto sa od hriešnika očakáva ľútosť (pokánie) a viera. Tieto dve sa od seba nedajú oddeliť.

Ponížil sa

Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijmúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža (Filipským 2:6-8).

V týchto veršoch je odzrkadlená cesta Spasiteľa, Ježiša Krista, Božieho Syna, od jeho najvyššej slávy až po najhlbšie poníženie. Svätý Duch poukazuje na miesto a postavenie, ktoré Spasiteľ zastával vo večnosti a poníženie, ktoré vzal na seba pre naše dobro: pre naše vykúpenie a posvätenie.

Písmo predstavuje nášho Spasiteľa dvoma spôsobmi: ako Boha Syna, druhú osobu Trojice a ako Slovo, ktoré sa stalo telom, ako Syna človeka. Slová verša Filipským 2:6 zdôrazňujú vznešenosť osoby Spasiteľa. On má slávu rovnú Božej a právo na túto slávu. Je to sláva, ktorá je podstatná a vlastná osobe Boha. Ak by sa akékoľvek stvorenie považovalo za „rovné Bohu“, bola by to krádež a rúhanie. U Ježiša Krista nie, lebo On má slávu, ktorá sa rovná Božej a neodňateľné právo na ňu. Je to sláva, ktorú je možné vidieť len u Boha a je vlastná len Bohu. Syn, ako osoba Božej Trojice, dobrovoľne odložil svoje práva, vzdal sa ich, nenástojil na nich, odložil ich bokom a prijal ľudské telo, prišiel medzi nás v podobe ľudskej bytosti. Vzdal sa svojho slávneho postavenia v nebesiach a prijal postavenie služobníka. Jeho slávu, ktorú mal stále u Otca, dočasne zahalila podoba ľudského tela, stal sa podobný nám ľuďom (Filipským 2:7). Zjavil sa ľuďom ako koreň z vyprahnutej zeme, pričom nemal žiadostivej podoby ani krásy (Izaiáš 53:2).

U Otca bol slávny a vznešený a teraz, v ľudskom tele, sa narodil v betlehemských jasliach. Načas sa stal o niečo menším ako anjeli (Židom 2:7). Prišiel pod zákon (Galatským 4:4). Stal sa najponíženejším zo všetkých ľudí, lebo sa stal potupou človeka a opovrhnutý od ľudu a všetci, ktorí ho videli sa mu posmievali (Žalmy 22:7-8).

Správny pohľad na Ježiša Krista je nevyhnutný, ak chceme mať správnu vieru a správna viera je potrebná pre spasenie. Stroskotať v osobe Ježiša Krista, biblicky znamená stroskotať úplne. Mať večný život, čiže, ako Pavol píše Timoteovi: uchopiť večný život, znamená poznať Krista ako Boha a aj Jeho ľudskú stránku. Zdanlivé pochopenie jeho osoby možno získať pozorným štúdiom Písma. Živé poznanie Ježiša Krista sa dá len poznaním zjaveným zhora, z nebies (Matúš 16:17). Teoretické a teologické poznanie Ježiša Krista môže získať aj telesný človek. Ale spásonosný a bytosť premieňajúci pohľad na neho dáva len Svätý Duch (A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život, 1. Jánov 5:20).

Ježiš Kristus, ako Syn človeka, bol výnimočný a jedinečný. Počala ho panna (Izaiáš 7:14) priamym pôsobením Svätého Ducha. Splodený zo Svätého Ducha (Keď bola jeho matka, Mária, zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli, bola nájdená tehotná zo Svätého Ducha, Matúš 1:18), narodil sa zo ženy (Ale keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho Syna, pošlého zo ženy, podrobeného pod zákon, Galatským 4:4).

Ľudskosť Pána Ježiša Krista bola skutočná: „Teda keď deti stáli sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého.... vo všetkom pripodobnený bratom“

(Židom 2:14+17). Prijal celú ľudskú prirodzenosť – ducha, dušu aj telo. Bez toho by nemohol byť zjednotený so svojim ľudom. Svoju ľudskosť si Kristus nepriniesol z neba, bola odvodená tak ako naša, od ľudskej (pozemskej) matky. Tým, že „sa stal telom a krvou“, bol zaodetý aj do ľudských citov, aby sa v ničom neodlišoval od svojich bratov, okrem hriechu. Hoci Ježiš Kristus bol aj plne človekom, bol pritom svätý, nevinný, nepoškvrnený hriechom: „Lebo nám i svedčalo mať takého veľkňaza, svätého, prostého zla, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov“ (Židom 7:26).

Pre svoj ľud a jeho spásu prijal večný Syn ľudskú podobu a ponížil sa až po smrť kríža. Stal sa človekom a zakryl svoju slávu, aby mohol odstrániť našu hanbu (Genezis 3:10).